

Înfruntând cele mai mari temeri ale mele

de Willa Medinger, așa cum i-a povestit lui Bob Davies (SUA)

L-am cunoscut prima dată pe viitorul meu soț Alan când eram la gimnaziu. O mulțime de fete care arătau bine îl plăceau, dar lui îi plăcea cel mai mult de mine.

Am început să ne întâlnim în clasa a noua. Îmi amintesc că gândeam cu mintea mea prostuță: Chiar nu-mi place de el! Dar era o apărare: se părea că ori de câte ori cineva mă plăcea cu adevărat, spuneam aceasta. Era atât de echilibrat, întotdeauna economisind pentru viitor. Mă gândeam: „Ce om plictisitor!” Dar după colegiu, când am început să văd unele realități ale vieții, am înțeles că acele lucruri ale lui Alan erau caracteristici minunate. Am început să-l iubesc din ce în ce mai mult. Când Alan mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, am acceptat. Fără să știu, era deja implicat în homosexualitate de șapte ani.

Primii doi ani ai căsătoriei noastre au fost ideali. Am avut un timp minunat, dar după nașterea celor două fete ale noastre, au început să iasă la suprafață tot felul de lucruri din copilăria mea, o varietate de sentimente de nesiguranță și anxietate. Cred că multe probleme cu care Alan s-a confruntat mai devreme în viață au început să iasă la suprafață și în cazul lui. După aproximativ cinci ani de căsătorie, lucrurile au început într-adevăr să se înrăutățească între noi.

Chiar înainte de acel timp, am ajuns să-L cunosc pe Isus în mod personal. Într-o noapte am avut o viziune. Eram în mijlocul oceanului într-o barcă, și L-am văzut pe Domnul în apă. El tot îmi spunea să sar și eu am zis: „Știi că sunt îngrozită de apă. Nu pot s-o fac.” Și El a spus: Te voi prinde Eu.”

În cele din urmă am sărit și îmi amintesc că m-am scufundat mult timp. Apoi Isus m-a prins și m-a scos din apă. Cred că Domnul mă pregătea pentru viitor. Tot nu aveam idee despre implicarea sexuală a lui Alan cu alți bărbați.

Dar la șase luni după acea viziune, viața a devenit un iad pentru Alan și pentru mine. El nu era capabil să se deprindă cu mine pe niciun plan. Mă simțeam din ce în ce mai distrusă ca persoană.

Au trecut câțiva ani, apoi un prieten de-al nostru care era homosexual a venit să stea cu familia noastră. Răspunsul meu când aflam că cineva avea o problemă era să mă duc la bibliotecă și să iau orice carte pe care o găseam despre acel subiect – apoi mă apucam să „pun în ordine” persoana.

Așa că am început să citesc aproximativ zece cărți despre homosexualitate. În timp ce citeam, am început să realizez că în viața lui Alan existau deja condițiile pentru factorii homosexualității. A fost foarte dificil pentru mine să accept aceasta, dar a devenit evident pentru mine că homosexualitatea era o problemă în viața lui Alan. Dar nu l-am înfruntat niciodată cu privire la acest lucru. Poate că îmi era teamă să nu-l pierd. Și n-am vorbit cu nimeni despre ceea ce bănuiam. Am avut această cunoaștere în inima mea timp de cinci ani, dar n-am exprimat-o față de nimeni. Dumnezeu a fost singurul cu care comunicam pe deplin sincer în toți acei ani.

Dumnezeu mi-a arătat că nu se putea ocupa de Alan pentru că insistam să-l protejiez de durere. Spuneam: „Pot să am grijă de el mai bine decât Dumnezeu”. Numai la o lună după ce m-am hotărât cu adevărat să l-l dau pe Alan Domnului, viața lui a fost complet schimbată.

S-a întâmplat pe 26 noiembrie 1974. Înainte ca Alan să plece la o întâlnire de rugăciune unde L-a primit pe Isus Hristos în viața lui, mi-a spus: „Spune-mi la revedere. N-ai să mai vezi niciodată această persoană.” Când a venit în noaptea aceea acasă, am știut că se întâmplase ceva. Când soțul tău nu te-a atins de doi ani, apoi vine după o întâlnire de rugăciune și aleargă după tine, știi că este o schimbare!

I-a luat câteva zile lui Alan să realizeze cât de mare fusese vindecarea lui. A descoperit că nu mai vroia să fumeze sau să bea. Era diferit chiar și cu copiii. Dar cea mai mare schimbare a fost cât de mult s-a îndrăgostit de mine.

Aproximativ o lună mai târziu, Alan a venit la mine și a spus că vrea să vorbim. Puteam vedea că era foarte îndurerat. Când a început să vorbească, i-am zis: „Ai fost gay, nu-i așa?” A fost complet uimit: nu avea idee că știam.

După acea discuție, au început să iasă la suprafață emoții despre care nu aveam idee că existau înlăuntrul meu. Mă simțeam ca o nebună care bătea câmpii. Emoția primară a fost furia. Obişnuiam să plâng ca Dumnezeu să mi-o ia, dar a devenit și mai intensă.

Într-o duminică, după biserică, am venit acasă și sentimentele erau de necontrolat. L-am prins pe Alan și l-am lovit cu amândoi pumnii, strigând: „Te urăsc! Te urăsc!” A fost în stare să stea acolo, înțelegând că Dumnezeu îngăduia în sfârșit ca aceste lucruri urâte să iasă din mine.

marturii

Apoi m-am prăbușit pe canapea într-o apatie extenuată cam trei ore. Când m-am sculat, m-am simțit altfel de cum mă simțisem de ani de zile. Dar furia a continuat să se reverse din mine. Am simțit de asemenea o mare dificultate în relația noastră sexuală.

Dar Dumnezeu a început să mă vindece. Începutul călătoriei către plinătate era să aflu cine eram. Când eram fată, am devenit ce vroia mama mea. Apoi m-am căsătorit cu Alan și am devenit ce vroia el. Dar nu m-am găsit niciodată pe mine însămi.

Așa că am început să-L ascult pe Dumnezeu, căutând să-mi găsesc identitatea în El. Când El a șoptit inimii mele cine eram, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Lucrurile pe care le spunea erau atât de minunate. Era atât de iubitor și încurajator. Așa a început să iasă la iveală persoana pe care Dumnezeu a creat-o în lăuntrul meu.

Apoi au urmat unele dintre lucrurile cel mai greu de făcut, ca a-i spune lui Alan când eram supărată, când mă supăra ceva ce făcuse, când mă simțeam singură. A trebuit să-l înfrunt cu sinceritate, să mă opresc din a face din el și din nevoile lui centrul vieții mele. Întotdeauna fusesem o persoană care făcea pe placul oamenilor, făcând lucruri pe care nu vroiam să le fac, pentru ca alții să creadă că sunt minunată.

Am început să-l iubesc pe Alan cum am început să mă iubesc pe mine însămi. În cele din urmă m-am putut raporta la soțul meu ca la un bărbat. Nu mai trebuia să-l privesc ca pe băiețelul meu. Nu trebuia să-l controlez, să-l păzesc de a fi vulnerabil. Întotdeauna îmi fusese teamă de bărbații masculini, dar acum nu-mi mai este teamă.

Lucrurile care s-au schimbat la Alan sunt lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la el. Acum îmi place să fiu femeie, să am un soț care mă provoacă să fiu o persoană cât pot de bună.

Trebuie să vă spun despre un alt lucru frumos pe care ni l-a dat Domnul. În 1976 am rămas însărcinată. Doctorul ne-a avertizat solemn cu privire la riscul de a naște la 40 de ani. Pierdusem două sarcini, dar a fost o sarcină ideală, de la început la sfârșit. Alan a fost cel mai minunat soț în acest timp: m-a ajutat la fiecare pas, și am simțit intens dragostea lui. Nu-mi pot aminti un timp mai fericit în toată viața mea.

Când s-a născut Steven, a fost albastru timp două minute. Dar anestezistul l-a făcut să respire și creierul nu i-a fost afectat în niciun fel. În inima mea, L-am auzit pe Dumnezeu spunând: „Nu trebuie să te mai temi niciodată.” Fiul nostru era un semn pentru mine că Alan nu se va întoarce niciodată la stilul lui de viață anterior.

Astăzi fiul nostru este la colegiu și este lider creștin în campus. Înfățișarea, vocea și purtarea lui amintesc toate de Alan. Suntem așa de mândri de el. De fiecare dată când mă uit la el, îmi amintesc de marea minune pe care a făcut-o Dumnezeu în căsnicia mea. Atât timp cât El are controlul viții mele, știu că nu am de ce să mă tem.

Informație suplimentară:

Copyright 1984, 1998, Bob Davies. Toate drepturile rezervate. Willa Mendiger este cunoscută pe plan național drept consilier și învățătoare talentată pentru membrii de familie care se luptă să se ocupe de cineva drag care este gay. Soțul ei, Alan, este fondator și fost director al Regeneration [Regenerare], o misiune membră a Exodus, din Baltimore, MD, SUA.